

ἀπογόνοι τό, Ἡπ. Χίος — Λεξ. Γαζ. (λ. ἄμναμος) Βλαστ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. ἀπόνοι Κάρπ. ἀπουγόν' Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀπόγονος.

1) Ἀπόγονος ἐν γένει, ἔγγονος, δισέγγονος κτλ. Ἡπ. Χίος — Λεξ. Γαζ.: *Εὐτὸς εἶναι τ' ἀπογόνοι τοῦ δεῖνα Χίος Αὐτὸς ἔχει καὶ ἀπογόνα* Ἡπ. 2) Τὸ τελευταῖον, τὸ ὕστερο-γενὲς τέκνον Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) — Λεξ. Βλαστ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβυζαστάρει. 3) Ὁ ἀποκλη-ρωθεὶς ὑπὸ τῶν γονέων τῆς κληρονομικῆς του περιουσίας Κάρπ.: *Ἀπόνοι τὸν ἤκαμε.* Συνών. ἀπόγονος 2, ἀπό-παιδο. Πβ. ἀπόγραφος 2.

ἀπογονίγια τά, ἀμάρτ. 'πογονίγια Ἡπ. 'πουγουνίγια Ἡπ. Μακεδ. 'μπογονίγια Ἡπ. 'δουγουνίγια Ἡπ. (Ζαγόρ.) 'πουγανίγια Μακεδ. ('Ανασελ. κ.ά.) 'μπουγανίγια Μακεδ. ('Ανασελ. κ.ά.) 'μπουκανίγια Ἡπ. (Ζαγόρ.) 'μπογονίκο τό, Ἡπ. (Χιμάρ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπογόνοι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίγια πληθ. τοῦ -ίκι. Τὸ α ἐν τοῖς τύπ. 'πουγανίγια καὶ 'μπουκανίγια ἐξ ἐπιδράσεως τοῦ Ἀλβαν. πογανί-κ-ου. Πβ. ΝΠολίτ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 2(1905/6) 157.

1) Ἐστίασις ἐπὶ τῇ γεννήσει ἢ βαπτίσει τέκνου ἐνθ' ἄν.

2) Δῶρα παντοειδῆ, οἷον ἐκλεκτὰ ἐδέσματα, ἐνδύματα, κοσμήματα κτλ., προσφερόμενα πρὸς τὴν ἀρτιτόκον μητέρα ἢ τὸ τέκνον ἐνθ' ἄν.

ἀπόγονος ὁ, λόγ. σύνηθ. ἀπόγονους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπόγονε Τσακων. ἀπόνο τό, Κάρπ.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀπόγονος.

1) Ὁ καταγόμενος ἀπὸ τινος, ἐπὶ ἀνθρώπων λόγ. σύνηθ. καὶ Τσακων.: *Εἴμαστε ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων* λόγ. σύνηθ. *Τί ἄφ' οὗ γὰρ τ' ἀπουγόν' ἰού; Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Φρ. Καλοὺς ἀπογόνους!* (εὐχὴ) Πελοπν. (Οἶν.) 2) Τὸ οὐδ., τέκνον ἀποκληρωθὲν τῆς κληρονομικῆς του περιου-σίας Κάρπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπογόνοι 3.

***ἀπογονιζᾶζω**, ἀπογονιζῶ Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. γονιζᾶζω.

Μουδιάζω ἐκ τοῦ ψύχους, ἐπὶ τῶν χειρῶν. Συνών. γονιζᾶζω.

ἀπογονιζίαγμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀπογονιζᾶζω.

Τὸ ἐκ ψύχους μουδιασμα τῶν χειρῶν, ξεπάγιασμα.

***ἀπογουλάρι** τό, ἀπογ'λάρ' Πόντ. ('Αμισ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό, τοῦ οὐς. γούλα καὶ τῆς καταλ. -άρι. Πβ. καὶ ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 47 (1937) 77 κέξ.

Ἐπόλειμμα ποτοῦ, ἄρτου ἢ ἄλλης τροφῆς ἐνθ' ἄν.: *Ἐδῶκες με τ' ἀπογ'λάρ' νὰ τρώγω; Τραπ. Ἐγὼ ἀπογ'λάρᾱ 'κὶ τρώγω* Ὁφ. Συνών. ἀποπότι, ἀποφάει.

***ἀπογουλαρίζω**, ἀπογ'λαρίζω Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. *ἀπογουλάρι.

Τρώγων ἐκ τινος φαγητοῦ καθιστῶ τὸ ὑπόλοιπον φαγη-τὸν ὡς ἀποφάει, ἀπογουλάρι ἐνθ' ἄν.: *Μὴ ἀπογ'λα-ρίζης τὴ μαερεία* Ὁφ. *Ἐφαιεν ἀσ' σὴν ἐντρερὲν κιάν* καὶ ἐπεγ'λάρτσεν ὄλον τὸ φαεῖν Τραπ.

***ἀπογουλάρισμα** τό, ἀπογ'λάρισμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀπογουλαρίζω.

Τὸ νὰ ἀφίγη τις ὑπόλειμμα τρώγων ἐκ τινος φαγητοῦ.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

***ἀπογουλαρόπουλλο** τό, ἀπογ'λαρόπον Πόντ. (Σάντ.)

Ἐποκορ. τοῦ οὐς. *ἀπογουλάρι διὰ τῆς παραγωγι-κῆς καταλ. -πουλλο.

Μικρόν, ὀλίγον ἀπογουλάρι, ὁ ἰδ.

ἀπογουλίζω Πόντ. ('Αμισ. Κερασ. Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐς. γούλα.

Ἀποχωρίζω, ἀποκόπτω τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ τραχήλου, τῆς γούλας, ἐκτραχηλίζω ἐνθ' ἄν.: *Ἀτώρα ἔρχομαι ἀπο-γουλίζω σε!* (ἀπειλὴ) Κερασ. *Σύρω καὶ ἀπογουλίζω σε!* Οἶν.

ἀπογούλισμαν τό, Πόντ. (Κερασ. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογουλίζω.

Ὁ ἀποχωρισμός, ἡ ἀποκοπὴ τῆς κεφαλῆς ἀπὸ τοῦ τραχήλου.

ἀπογουλώνω Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐς. γούλα.

Ἀποβάλλω τὸν λαιμόν: Παροιμ. *Ἐγένουζ'νε καὶ κοντὶν κ' ἐπεγουλῶθες κέλα* (ἐπὶ ἀκαίρου ἐπιδείξεως).

***ἀπογουρνιάζω**, 'ποβουρνιάζω Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐς. γούρνα.

Ἀδυνατῶ παρὰ πολὺ ἐκ πείνης, ὑφίσταμαι κοίλανσιν τῆς κοιλίας μου λαμβανούσης σχῆμα γούρνας: *Ἐπο-βούρνιασεν 'πὸ τὴν πείναν.*

***ἀπόγραια** ἡ, ἀπόγρῖα Καπ. (Σινασσ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐς. γραιά.

Γραιά ἐσχατογήρως: Ἄσμ.

Παγαίν' βρῖσκει τὴ μάννα του, τὰ ροῦχα του πλυνίσκει,

**Καλὴ μέρα σ', ἀπόγρῖα. — Καλῶς τὸ παλληκάρει.*

ἀπόγραμμα τό, Βιθυν. Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Στέρν.) Κρήτ. Πελοπν. (Σουδεν. Φιγάλ. κ.ά.) 'πόγραμμα Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Πελοπν. (Λακων. Λάστ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογράφω.

1) Καταγραφὴ προικὸς Θράκ. (Στέρν.) 2) Ἡ ἐπὶ τοῦ φακέλλου τῆς ἐπιστολῆς ἐπιγραφὴ τῆς διευθύνσεως τοῦ παραλήπτου Ἡπ. Θεσσ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων. Λάστ. Σουδεν. Φιγάλ. κ.ά.): Ἄσμ.

Ἀπόξω λέει τ' ἀπόγραμμα καὶ μέσα λέει τὸ γράμμα

Ἡπ. Πελοπν. (Λακων. Λάστ. Σουδεν. Φιγάλ. κ.ά.) Συνών. ἀπανώγραμμα, ἀπανωγραφὴ. 3) Ἐπιστολή, γράμμα Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Βιθυν. Κρήτ.: *Νὰ πὰ' νὰ τοῦ πῆς νὰ σοῦ δώκῃ ἂ τὸ χέρι του ἓνα 'πόγραμμα πῶς δὲ θὰ μὲ πειράξῃ* (ἐνν. ὁ βασιλεὺς. Ἐκ παραμυθ.) Βιθυν. || Ἄσμ.

Καὶ γράφει καὶ 'ς τ' ἀπόγραμμα τρὰ λόγια καὶ τοῦ λέει Κρήτ.

Ἐδο καὶ τ' ἀπόγραμμά μου | ἀπὸν τό 'χω 'ς τὰ μαλλιά μου ('έδο = ἰδού το) αὐτόθ.

Τώρα γραφὴ μὲ στέρνει, τῶρ' ἀπόγραμμα Σωζόπ.

ἀπογραφὴ ἡ, λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀπογραφὴ.

Καταγραφὴ ἐν καταλόγῳ προσώπων, ζώων καὶ πραγ-μάτων ὑπὸ δημοσίας ἀρχῆς λόγ. σύνηθ.: *Θὰ γίνῃ ἀπογραφὴ τῶν κατοίκων ἐφέτος.* Ἡρθαν νὰ κάμουν ἀπογραφὴ τῶν ζώων.

ἀπόγραφος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπόγραφους Μακεδ. ἀπό-γραφτους Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογράφω. Πβ. καὶ μεταγν. ἐπίθ. ἀπό-γραφος = ἀντιγεγραμμένος.

1) Σβησμένος, διαγεγραμμένος ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. *Τὸ γραπτὸ δὲ γίνιτι ἀπόγραφον* (τὰ γραπτὰ μένουν, αἱ ἔγγραφοι ἀποδείξεις εἶναι ἀσφαλέςταται. Πβ. συνών. φρ. τὰ γραμ-

